

POBRESA pàg 3

Viure al carrer: caminar més de 10 kilòmetres diaris per sobreviure

ATENEU FORT PIENC pàg 11

Eduard de Vicente reivindica la feina de directores de cinema en els països més masculistes

líniaeixample

cada dimecres

Setmanari • 4/10/2023 • Núm. 261 • liniaeixample.cat

La ronda de Sant Antoni es començarà a reformar al gener

La intenció municipal era fer-ho abans, però els comerciants van demanar esperar a després de Nadal pàg 7

Llegat històric

Una ruta recorda el passat cooperativista local pàg 6

Foto cedida

SAGRADA FAMÍLIA pàg 10

Els Bestialots Espurnats es preparen per al gran acte del 15è aniversari

DRETA DE L'EIXAMPLE pàg 10

El Milano Jazz Club tanca després de 16 anys

CULTURA DE PROXIMITAT pàg 12

Arriba una nova edició del Barcelona Districte Cultural

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

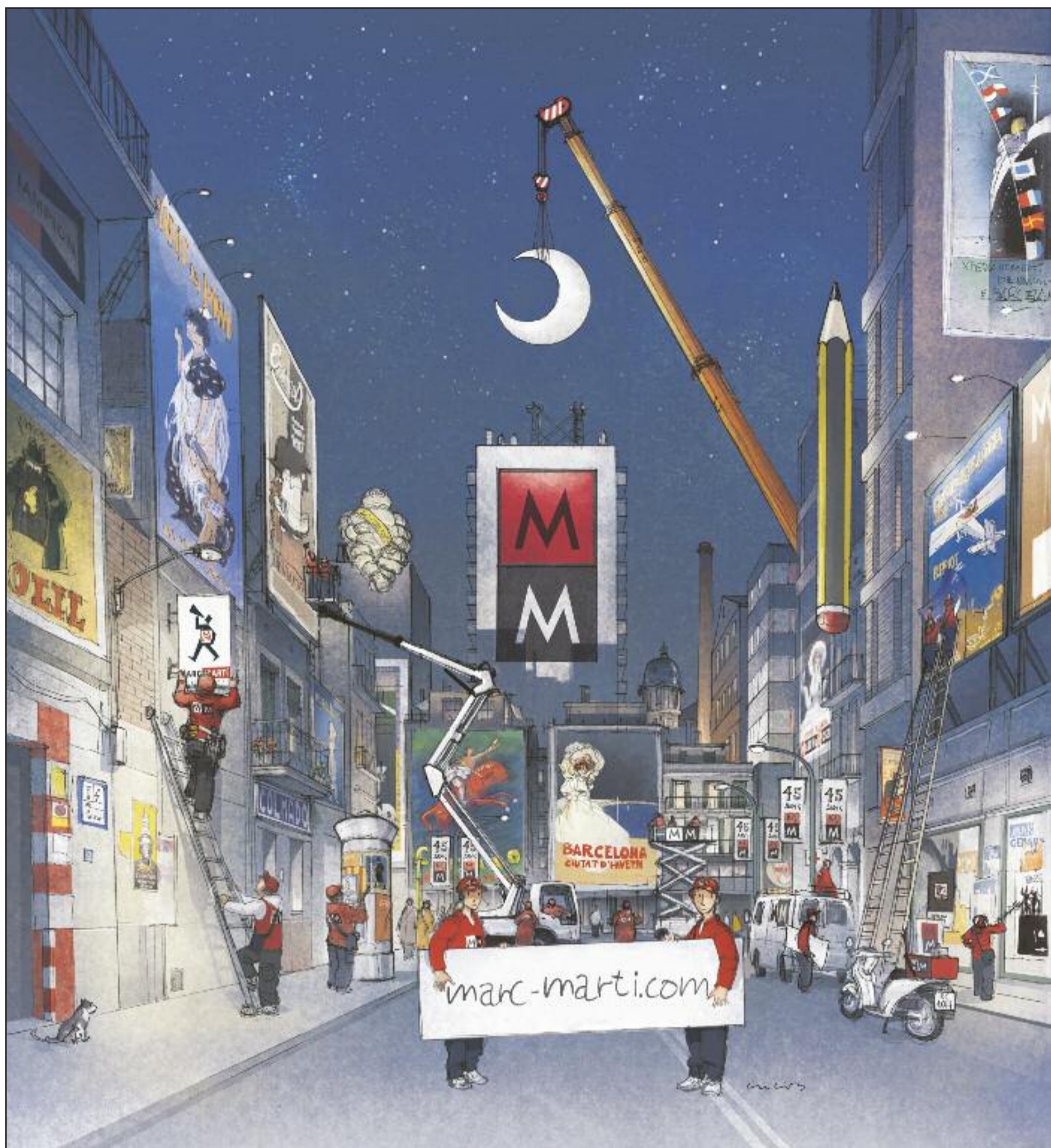
618 557 197

DEFENSA
PERSONAL

[SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Condemnats a caminar

» Les persones sense llar de la ciutat es veuen obligades a caminar diàriament més de 10 kilòmetres
 » La distància que hi ha entre els diferents serveis que la ciutat els ofereix són molt grans

Albert Alexandre
BARCELONA

Entre el centre obert de la Fundació Arrels per a persones sense llar, a prop del Paral·lel, a Barcelona, i la redacció del diari Línia, a tocar de la plaça Tetuan, hi ha 1,7 kilòmetres. A peu es recorren en una mica més de mitja hora.

No és una distància llarga, però tampoc és curta. És una d'aquelles distàncies que les persones que viuen a la capital catalana acostumen a recórrer en transport públic. Malgrat això, per fer aquest reportatge sobre caminar i sensellarisme fem aquest camí a peu. Quan arribem a la redacció, ens adonem que, tot i que no podem dir que estiguem cansats, sí que és veritat que tenim les cames una mica més pesades.

Ha estat una passejada agradable en un dia més tapat que clar, que en cap cas es pot comparar amb la realitat de les persones que viuen al carrer. Elles caminen molts més kilòmetres dels que hem fet nosaltres. Segons expliquen el José Luis i el Carlos a l'entrevista que ens concedeixen al centre obert d'Arrels, cada dia poden arribar a caminar entre 10 i 12 kilòmetres.

Es tracta d'una mica més que la distància que hi ha entre la plaça Catalunya de Barcelona i el centre de Badalona. En un mes són més de 300 kilòmetres: el que hi ha entre Barcelona i Saragossa. En un any, 3.400 kilòmetres: el que separa Barcelona i Moscou. El José Luis, que fa més de 10 anys que viu al carrer, podria haver rodejat la terra per la línia de l'equador caminant.

UN DIA A DIA CAMINANT

Caminar i viure al carrer són dues qüestions indestriables. El motiu

El Carlos i el José Luis es veuen obligats a fer distàncies molt llargues cada dia. Fotos: Joanna Chichelnitzky

té a veure amb la distància que hi ha entre els diferents serveis que Barcelona ofereix a les persones sense llar. El dia a dia del Carlos ho evidencia.

Fa una mica més de mig any que aquest home d'origen uruguaià viu al carrer i pràcticament cada dia fa el mateix. Dorm a la Diagonal amb rambla Catalunya. Després d'amagar les seves pertinences, va a peu fins a l'Església de Santa Anna per esmorzar. Se'n va al gimnàs Sant Pau i més tard enfila cap al centre obert d'Arrels, al carrer de la Riereta, per dutxar-se. Seguidament, marxa cap a un menjador social situat al carrer de Rocafort, descansa una mica i torna al gimnàs Sant Pau. En acabat, se'n va al lloc on dorm. Hem comprovat la seva ruta, que no contempla les visites al seu fill o els dies que treballa o té una entrevista de feina, i efectivament són al voltant de 10 kilòmetres.

La diferència entre passejar o caminar per a aquest reportatge i

el que fan les persones sense llar és, doncs, abismal. Mentre que uns ho fem per salut, els altres ho fan per necessitat.

NO PODER CAMINAR

Per la seva banda, el José Luis ha aconseguit no fer tants kilòmetres. "Al principi de viure al carrer camines molt, perquè no saps on són els recursos, però a mesura que passa el temps i coneixes la ciutat, vas centralitzant la teva vida", explica. Ell no té altre remei que fer-ho, perquè es va trencar la ròtula, té problemes al maluc i va amb crosses. "El pitjor és caminar quan fa tanta calor, com ha passat aquest estiu, però també és difícil quan plou, perquè rellisques amb més facilitat i has de caminar amb la roba mullada", assegura.

Caminar en aquestes condicions no és saludable. Ho demostra la situació del mateix José Luis, que diu que sovint té "rampes a les cames" i que necessita "fentanil per superar el dolor".

Per la seva banda, el Carlos, que no té problemes físics i reconeix que intenta estar en forma anant al gimnàs cada dia, intenta buscar moments per no caminar. "Jo em prenc els diumenges per descansar, perquè és el dia que hi ha menys recursos oberts", diu.

CAMINAR COM A REMEI

Sempre diem que caminar és bo per a la salut. De totes maneres, el cas de les persones sense llar demostra que no sempre és així. No sempre? "Hi ha gent que camina per salut mental", assegura el Carlos. Segons diu, després d'un dia sencer anant amunt i avall, saltant de recurs en recurs, el cansament de l'esforç físic es converteix en ganes de dormir.

La nit, el moment més difícil per a la gent sense llar, es pot superar d'aquesta manera, com de vegades s'afronta bevent alcohol. "També n'hi ha que dormen durant el dia i que es dediquen a caminar a la nit", afegeix.

¿EN TRANSPORT PÚBLIC?

Tot i que el Carlos i el José Luis es mouen amb una petita motxilla i deixen part de les seves possessions amagades o guardades en taquilles, no tothom té la seva sort. "Hi ha molt pocs llocs a Barcelona on guardar les coses i hi ha moltes persones sense llar que caminen amb bosses o carrets que no poden entrar al metro o al bus", diu el Carlos. "A més, també hi ha persones que tenen animals de companyia i tampoc poden anar en bus", afegeix el José Luis.

Tot això, diuen els dos, té a veure amb la manca de recursos per a persones sense llar a la ciutat. "N'hi ha pocs i estan molt separats entre ells", diu el Carlos. Així mateix, coincideixen que quan han d'afrontar un dia amb llargues caminades hi ha quelcom indispensable: l'esmorzar. "El cafè i el menjar a primera hora et dona l'energia que necessites... Els altres àpats, a Barcelona, no són suficients", sentència el Carlos.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniaeixample** a Telegram

La lupa

La cosificació de les platges

per Marc Cerdà, ambientòleg, doctor en Ciències del Mar i membre de l'Observatori Crític del Canvi Climàtic

Foto: ACN

En la massificació del litoral, i fins i tot de les platges, el turisme, primer, i els grans esdeveniments, després, han estat factors determinants. A casa nostra, l'exemple més paradigmàtic d'això és Barcelona. Cada cop són més els turistes i menys les veïnes les que omplen els carrers dels barris de mar. I, de fet, es calcula que la meitat dels cinc milions d'usuàries que freqüenten les platges cada any no són veïnes de la ciutat. Amb tot, no sempre ha estat així.

Des de fa dècades, el litoral de Barcelona ha viscut a mercè de les onades dels interessos econòmics i especulatius que han governat la ciutat. La primera sacsejada va ser preolímpica, quan l'alcalde Pasqual Maragall va impulsar una reforma urbanística que transformaria el litoral barceloní per sempre. L'eslògan durant anys va ser "obrir la ciutat al mar". No obstant això, la realitat és una mica menys prosaica. Si la ciutat seria un aparador internacional durant les olimpíades, era necessari fer del seu litoral i de les seves platges un nou atractiu turístic. I no hi ha dubte que es va aconseguir.

El 3 d'agost del 1987 s'inicià el procés d'enderrocament del barri d'Icària sota la consigna que entre

el mar i la ciutat no hi tenia cabuda la ciutat industrial. El nou paradigma econòmic era el turisme i calia fer net, "endreçar" el litoral i expulsar la pobresa. Avui, de tota aquella operació cosmètica i urbanística en queden els més de nou quilòmetres de platges encaixades entre la Ronda Litoral i els espigons. Però també, com deia a l'inici, els milions de turistes que les visiten cada any.

Tanmateix, el turisme, com una plaga de llagostes, tot ho esgota. Anys i anys promovent un turisme de sol i platja han acabat per massificar les platges i el litoral, fet que, de retruc, ha forçat la pèrdua del seu atractiu turístic i econòmic. Aquesta és la paradoxa perversa de la indústria turística. En aquest context de saturació, l'única manera de continuar girant la roda és trobant nous nínxols de negoci com són els grans i massius esdeveniments esportius i culturals que han proliferat els darrers anys.

És per això que, aquest estiu, la Vuelta ciclista va donar el tret de sortida a la platja del Somorrostro, o fa un temps que s'organitzen els concerts de la Mercè a la platja del Bogatell i el Primavera Sound al Parc del Fòrum. És una tendència generalitzada arreu del Mediterrani i especialment a casa

nostra. Cada cop són més els macroesdeveniments que s'organitzen al litoral, i podem dir que el moment àlgid el viurem amb la Copa Amèrica de Vela que es farà l'any vinent.

Són les platges i el litoral un espai adequat per fer aquest tipus d'esdeveniments? Segurament, no. No només pel gran volum de visitants que ocupen les platges desplaçant les veïnes —en el cas de la Copa Amèrica es calcula que seran centenars de milers—, sinó per l'impacte sobre l'ecosistema marí en forma de residus i pressió antropogènica. Ben mirat, és una obvietat que quaranta mil persones sobre la sorra en el concert de la platja del Bogatell no és acceptable ambientalment.

Al cap i a la fi, hem oblidat que les platges són entorns naturals que proveeixen de serveis ambientals, climàtics i socials bàsics per al nostre benestar. Fins i tot les platges urbanes com les de Barcelona. I d'això se'n parla més aviat poc. Perquè en un país en què hem fet de la costa un desert de ciment, la cosificació ha impregnat la nostra mirada del litoral. Per això, fariem bé d'enterrar aquest model de gestió caduc, posar els llums llargs i dedicar tots els nostres esforços per fer de les nostres platges entorns més resilients i adaptats a la nova realitat climàtica.

Les millors perles

"La Mònica viu en un poble i ha acceptat una feina al centre de la ciutat. Al principi dubtava, però ara va i torna en tren". És el cas que explica la nova campanya del govern espanyol, que du el lema "No és màgia, són els teus impostos". Ciència-ficció.

Jaume Alonso-Cuevillas ha patit la mossegada d'un Jmero. L'advocat ha compartit una imatge de la terrible ferida que li va provocar el peix de metre i mig que li va agafar "fins al canell amb la boca", tal com va dir a TV3.

Sí o no. Les opcions eren senzilles i tots dos tenien clares les seves respostes, però el diputat del PSOE Herminio Sánchez i el diputat de Junts Eduard Pujol es van equivocar a l'hora de votar al Congrés i van dir "sí" a la investidura de Feijóo. Molt bé.

Drama absolut. Una tiktoker ha fet un vídeo plorant desconsoladament perquè la bateria del seu nou iPhone dura molt poc i a la botiga "només" li han ofert tornar-li els diners perquè se'n pogués comprar un altre.

Marta Vidal/ACN

LA FOTO

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

grup comunicació 21

Subdirector d'edicions Línia: Albert Ribas
Edicions Línia: Albert Alexandre (diari metropolitana), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Dipòsit Legal: B 43221-2010

www.liniarxa.cat

Els semàfors

Salvem la UCB

La Plataforma Salvem la Unió Cooperatista Barcelonesa (UCB) va organitzar diumenge passat una ruta històrica per recuperar el passat obrer i cooperativista de l'Esquerra de l'Eixample. L'activitat va comptar amb la participació d'uns 120 veïns.

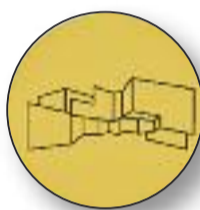
pàgina 6

Bestialots Espurnats

La colla de diables de la Sagrada Família, els Bestialots Espurnats, celebren aquest any el seu 15è aniversari. L'entitat ha engegat una campanya de micromecenatge per "oferir al barri el correfoc que es mereix" amb motiu de l'efemèride.

pàgina 10

Ateneu Fort Pienc

El Centre Cívic Ateneu Fort Pienc va posar en marxa dilluns el cicle *Converses de cinema: Dones rebels*, a càrrec del periodista cultural Eduard de Vicente, que repassa pel·lícules fetes per dones en països on els seus drets es vulneren constantment.

pàgina 11

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 *Cau un altre arbre dels grossos al mig del carrer Aragó*
- 2 *Arriba la 2a 'Suca i balla!': la fira del pa amb tomàquet*
- 3 *La Super Copa és de consens*
- 4 *Les obres per transformar la ronda de Sant Antoni començaran el 8 de gener*
- 5 *VÍDEO | Així s'ha col·locat una nova escultura al capdamunt de la Sagrada Família*

Safata d'entrada

El clamor de la nostra societat

per Jordi Callejo

Foto: Ajuntament de Barcelona

A Barcelona hi ha més de 30 barris on conviuen persones de 180 nacionalitats diferents; una extraordinària diversitat que ens enriqueix.

La població immigrada s'ha estès per tota la ciutat en els últims anys, suposant un augment generalitzat, a excepció del 2018, quan quatre districtes no van experimentar aquest creixement.

Actualment, l'Eixample és el districte amb més població estrangera, amb 61.546 residents, seguit de Ciutat Vella, amb 52.214, i Sant Martí, amb 45.556.

Un exemple d'aquesta diversitat és, doncs, Ciutat Vella, on la comunitat estrangera més nombrosa és la d'origen pakistanès (12%), seguida de les persones d'origen italià (11,7%) i de les d'origen filipí (8,9%).

És necessari, més que mai, que les institucions facin polítiques actives dirigides a les necessitats de la nostra societat cada cop més diversa. Malauradament, hi ha escassa repre-

sentació de ciutadania d'origen divers a les institucions. Hi falta diversitat; persones de procedència diversa que puguin entendre els relats i les vivències de les persones immigrades des de l'empatia i la vivència pròpia.

La manca de representació de ciutadania d'origen divers a les institucions reflecteix una manca de sensibilitat, la qual cosa és preocupant, especialment en partits que promouen una Barcelona més inclusiva.

S'ha de treballar en polítiques que fomentin la inclusió i la cohesió social i no caure en estratègies de divisió multicultural que només busquen avantatges electorals a curt termini mitjançant les quotes de partit.

S'ha de treballar entenent

la història de la nostra ciutat. Comprendent l'envelliment de la població i posant el focus en polítiques que ens permetin mantenir l'estabilitat i el benestar, tant social com econòmic, per a tothom.

Tenim un deure, tant com a societat com pel que fa a les polítiques que es fan des dels partits polítics. Hem d'abordar els reptes actuals en gestió de la diversitat, on s'inclouen les reticències que pateixen les persones immigrades en matèria d'empadronament, la lluita contra les lleis migratòries injustes i l'abolició del racisme institucional.

Ens hem de regir per les necessitats de la societat, fent polítiques que s'adaptin a les realitats diverses de la nostra societat.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#VillarejoUnchained

#CamíALaInvestidura

#TragèdiaAMúrcia

@SrJimvill: Crec que Villarejo ja fa com aquests espectacles teatrals on el públic li diu tres o quatre paraules abans de començar i ell et munta una història.

@CatalunyaRadio: Pedro Sánchez ja és oficialment candidat a la investidura: el 27 de novembre és la data límit per aconseguir-ho.

@324cat: El jutjat 3 de Múrcia ha obert una investigació per esbrinar les responsabilitats de l'incendi en tres discoteques de Múrcia que va acabar amb 13 víctimes mortals.

Esquerra de l'Eixample

líniaeixample.cat

4 de octubre del 2023

Obres | Millora dels jardins d'Elena Maseras

Les obres de millora dels jardins d'Elena Maseras van començar el 27 de setembre i permetran que aquest interior d'illa del barri sigui més verd i accessible, amb nou mobiliari i elements de jardineria, entre altres canvis.

Una ruta multitudinària recorda el passat cooperativista local

MEMÒRIA HISTÒRICA ▶ Unes 120 persones van participar diumenge en la ruta històrica que va organitzar la Plataforma Salvem la Unió Cooperativista Barcelonesa en el marc de la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample. L'encarregat de dissenyar i guiar el recorregut va ser Marc Dalmau, membre de la cooperativa La Ciutat Invisible, que va batejar l'activitat amb el nom de "ruta de memòria cooperativa". Així, l'objectiu era recuperar el passat obrer i cooperativista del barri a partir dels edificis que encara avui ens el recorden.

La ruta va començar a les portes de l'Escola Industrial i va continuar per les seus de les antigues cooperatives El Relloger i La Dignitat, que cap a finals dels anys vint del segle passat es van fusionar, donant pas a la Unió Cooperativista Barcelonesa. Precisament, el recorregut va acabar davant de l'edifici que va ser la seu d'aquesta entitat a partir dels anys trenta, situat a Comte d'Urgell, 176-180.

Un moment de la ruta històrica, a càrrec de Marc Dalmau. Foto cedida

Aquest immoble és protagonista d'una reivindicació veïnal des de fa dos anys. El seu propietari, l'Arquebisbat de Barcelona, va arribar a un acord amb l'Hospital Clínic el 2021 per fer-hi un centre de recerca. La decisió va indignar bona part dels veïns, que van posar en marxa un moviment per protegir l'edifici.

Xavi Becerril és un membre actiu d'aquest moviment ciutadà, aplegat sota la Plataforma Salvem la Unió Cooperativista Bar-

celonesa, i celebra la bona acollida tant de la ruta com de la resta d'activitats que han impulsat recentment, entre les quals hi ha una exposició al Mercat del Ninot. "Creiem que aquesta Festa Major és un abans i un després per a la plataforma", assegura. En aquest sentit, Becerril destaca "l'augment de l'interès dels veïns i veïnes", que cada cop semblen més engrescats a l'hora de reivindicar una part desconeguda de la memòria del barri.

Una nova festa per reivindicar l'esport i el lleure adaptats

INCLUSIÓ ▶ L'Esquerra de l'Eixample s'està convertint últimament en un punt neuràlgic de l'esport i el lleure adaptats. Fa poc més de dues setmanes, el 16 de setembre, va tenir lloc la tercera cursa infantil adaptada del barri, que es va emmarcar en la tercera festa solidària de l'entitat Comkedem, especialista en aquest àmbit. Per si això no fos prou, diumenge passat es va celebrar la primera edició de la Festa de l'Esport i el Lleure Adaptat a Tothom, a l'avinguda de Roma amb el carrer de Calàbria.

L'estrena d'aquesta nova celebració va ser un èxit. Durant tot el matí de diumenge, desenes de nens i nenes acompanyats de les seves famílies van poder gaudir de diverses propostes, com ara mostres d'esports adaptats o un circuit amb cadires de rodes. També hi va haver carpes informatives de diferents entitats, activitats infantils com jocs de taula i calcomanies i sessió de contacontes. Un dels moments més destacats va ser la presentació del conte *La revolució Shiwa*, de la mestra i activista Noemí Font.

Un moment de la jornada festiva i lúdica. Foto: Twitter (@ratolinaemma)

525 mitjans associats

associació de mitjans i comunicació

amic

"Mitjans de proximitat, periodisme de confiança"

www.amic.media

Les obres de la ronda, el 8 de gener

» Els treballs per transformar la ronda de Sant Antoni començaran després de la campanya de Nadal
 » Ho va anunciar el regidor de Districte, Jordi Valls, durant el Consell de Barri del mes de setembre

URBANISME ▶ Les obres de reforma de la ronda de Sant Antoni començaran el 8 de gener, un cop acabada la campanya de Nadal. Així ho va anunciar el regidor de l'Eixample, Jordi Valls, al Consell de Barri de Sant Antoni de dijous passat. Valls va reconèixer que la intenció inicial era engegar els treballs a finals de novembre o principis de desembre, però que els comerciants de la zona van demanar esperar que acabés una de les temporades de més vendes. Una petició que va ser acceptada.

Pel que fa al projecte, el regidor va deixar clar que es farà realitat "tal com està definit". És a dir, es farà la reforma de la ronda dissenyada i aprovada pels comuns. Tot i això, va remarcar la necessitat de "debatre" alguns aspectes: els carrils bici i la càrrega i descàrrega. En aquest sentit, cal recordar, d'una banda, que els comuns van eliminar el carril bici previst en un principi i van apostar per permetre el pas de bicicle-

tes a tota la ronda, sempre amb prioritat per als vianants. De l'altra, que la zona de càrrega i descàrrega projectada inicialment a la cruïlla de Villarroel amb Florida Blanca va quedar concentrada als extrems de la nova plaça que es farà en aquest punt. Aquesta plaça, finalment, serà una àrea verda i de jocs infantils.

Durant el Consell de Barri, Valls també es va pronunciar sobre el carril bus. Cal tenir en compte que el projecte aprovat pel govern de Colau només contempla un carril bus de baixada entre Villarroel i Comte d'Urgell. "Hem assumit que farem aquest projecte, ho vam assumir com a govern i el farem. I en aquest projecte no hi ha l'autobús", va sentenciar el regidor de Districte.

En la mateixa sessió, el regidor es va adreçar als veïns que eren contraris al projecte finalment aprovat per a la ronda de Sant Antoni. "Hi ha gent a qui no agrada aquesta decisió, i vull que sàpigui-

La ronda de Sant Antoni, el passat mes de juliol. Foto: Blanca Blay/ACN

en que els entenc", va afirmar Valls, que considera que "tenen raons per queixar-se". "El meu partit havia defensat la posició que ells volien", va afegir.

Certament, durant la campanya electoral, Jaume Collboni havia promès que, si governava, revocaria la reforma aprovada pels comuns. Després de la seva investidura com a alcalde, però, el

PSC va anunciar que tiraria endavant la transformació "per responsabilitat", en paraules de la primera tinenta d'alcaldia, Laia Bonet. Això va indignar la Plataforma d'afectats per la llosa de Sant Antoni, mentre que va ser celebrat per la plataforma veïnal favorable a la pacificació total de la ronda, que compta amb el suport d'una seixantena d'entitats.

Pel que fa a la divisió veïnal que ha generat aquest tema, Valls va admetre que no l'han "sabut resoldre en l'àmbit polític". "El que no podem fer és arribar a unes certes tensions a les quals hem arribat en aquest barri", va lamentar. Finalment, va mirar de buscar el consens. "En una cosa sí que estem d'acord: com més aviat acabem, millor", va rematar.

territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 **el diari metropolità**

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

Botero deixa com a herència el gat del Raval

CIUTAT VELLA/ Recentment es va morir l'escultor colombià Fernando Botero, conegut popularment pel volum de les seves escultures. I curiosament una de les seves obres més rellevants, i més estimades, és l'emblema de la rambla del Raval. Es tracta del Gat de Botero, que des de fa vint anys contempla i és testimoni de tot el que passa al passeig i que s'ha convertit, no només en un símbol del Raval, sinó de la ciutat de Barcelona.

LA RAMBLA DEL GAT GROS

El famós gat va ser adquirit per l'Ajuntament de Barcelona l'any 1987, però durant uns quants anys va estar voltant per la ciutat, cercant el seu espai. Primer es va ubicar al parc de la Ciutadella, a prop dels felins del Zoo. Després el van portar

Foto: Ajuntament

El monument de Botero va voltar per la ciutat fins que el 2003 es va instal·lar al Raval

al costat de l'Estadi Olímpic i, com que no acabava d'encaixar-hi, uns anys més tard el van col·locar en una petita plaça darrere de les Drassanes de Barcelona. Finalment, el 2003 es va decidir posar-lo al final de la rambla del Raval, que s'havia remodelat recentment per con-

vertir-la en el centre neuràlgic del barri del Raval.

El monument de Botero és molt més que un gat gros. Representa un element de la nostra quotidianitat, però amb unes proporcions desmesurades, un tret característic de l'artista. Segons explica una llegenda urbana, aquest gat de bronze de set metres de llargada, dos d'amplada i dos d'alçada n'evoca un de real que va deambular

per Barcelona durant quinze anys fins a trobar un propietari, com el de Botero.

Tot i que inicialment el gat era el convidat de pedra, o de bronze, el fet és que ha acabat convertint-se en una icona de la nova rambla del Raval. El passeig és un bon lloc per fugir del brogit més intens dels carrers interiors del barri mentre es contempla anar i venir la gent que hi passa cada dia tot passejant o cap a la feina.

L'obertura d'aquesta gran artèria que travessa el barri des del carrer de l'Hospital fins al de Sant Pau va representar un canvi important per a l'antic Barri Xino. Fruit de la renovació de l'espai, molts cafès i restaurants s'hi van instal·lar i avui la rambla és el lloc triat per a les nombroses activitats culturals que els veïns i veïnes hi porten a terme, especialment durant els mesos de bon temps.

L'antic Orfenat Ribas: un edifici avançat a la seva època

HORTA – GUINARDÓ/ L'edifici noucentista de Sant Genís dels Agudells que actualment acull l'institut d'ensenyament secundari Vall d'Hebron va ser seu de l'Orfenat Ribas durant molts anys gràcies al llegat de l'empresari del tèxtil Lluís Ribas, que va deixar l'herència per a obres de beneficència destinades als fills dels seus obrers.

Inaugurat el 1930 i amb capacitat per acollir 800 nens, no n'hi va haver mai més de 200, però va funcionar com a orfenat fins a començaments dels anys setanta, en què va sortir a subhasta. Gràcies al moviment veïnal, que demanava destinar l'edifici a centre educatiu, l'Ajuntament el va comprar i el va convertir en un institut.

L'arquitecte Enric Sagnier i Villavecchia va dissenyar l'orfenat-escola seguint el mètode Montessori. Era un edifici avançat a la seva època, amb sales d'estudi àmplies i lluminoses, laboratoris, sala de cinema sonor, infermeria i fins i tot aparells de raigs X. Va tancar el 1972 i va estar a punt d'anar a terra, però els veïns ho van impedir. Actualment, continua acollint estudiants i l'edifici forma part del catàleg municipal d'edificis protegits.

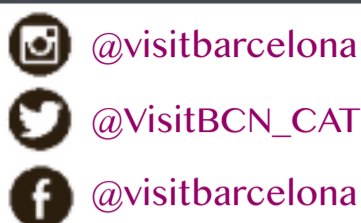
Foto: Aj.

Un petit tresor mig amagat a Vallcarca

GRÀCIA/ Vallcarca és un barri per reivindicar, i una bona manera de fer-ho és destacant el patrimoni que sovint passa desapercebut entre la gent que passa pel barri. Molts ho fan sense fixar-se en edificis tan rellevants com la Casa Eudald Obradors. La singularitat d'aquest edifici és precisament la seva façana, que fa cantonada. L'arquitecte Enric Mora Guasch va accentuar-ne la monumentalitat fent créixer visualment l'alçada vertical del conjunt amb un templet de línia classicista al terrat.

Foto: Arxiu

la Barcelona desconeguda

El primer museu de robòtica de Barcelona no té pèrdua

Foto: Ajuntament

SARRIÀ – SANT GERVASI/ El Parc d'Atraccions del Tibidabo atrau cada any milers de visitants que busquen emocions. No obstant això, entre les atraccions més visitades n'hi ha una de petita amb un gran valor històric i cultural: el Museu d'Autòmats. L'espai és una evocació dels orígens del parc i també dels inicis de la robòtica, perquè els primers robots de la història van ser els autòmats.

LA CIÈNCIA DE L'AUTOMATISME

Els autòmats són les primeres màquines amb moviments similars als dels éssers humans, una mena d'andrides resultants de la combinació de treballs de fusta, costura i micro-mecànica, o mecànica de rellotgeria. Tots aquests avenços tecnològics són la base de la robòtica, però en els seus orígens eren

atraccions que s'exhibien, amb gran èxit de públic, en parcs o fires. Alguns d'ells fins i tot s'activaven amb monedes.

Al Museu d'Autòmats actualment s'hi exhibeix una part de la col·lecció que s'exposava originalment al parc d'atraccions. Algunes peces daten de finals del segle XIX. El museu imita un antic teatre de principis del segle XX i conté maquetes amb elements mòbils i autòmats en funcionament que ens expliquen l'estret vincle entre la tecnologia mecànica i els parcs d'atraccions.

La peça més antiga és el 'Pallaso Mandolinista' de l'any 1880, però també en destaquen d'altres molt populars com 'Els Equilibristes', 'L'Orquestra Prodigiosa', 'El Poeta s'adorm' o 'La Monyos', personatge cèlebre de la Rambla als anys trenta. Diuen que alguna d'elles era tan

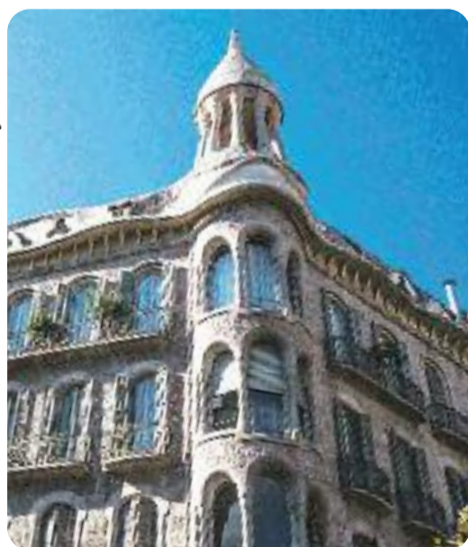
extraordinària que fins i tot Walt Disney s'hi va interessar, durant una visita al parc, l'any 1957, i va posar sobre la taula un xec en blanc, però l'empresa es va negar a vendre-li.

RESTAURATS ALS ANYS SETANTA

A finals dels anys setanta, els autòmats van ser retirats i es van sotmetre a un procés de restauració, i des de l'any 1982 formen part del Museu d'Autòmats, que ara es pot veure en un edifici modernista del 1909, dins del parc d'atraccions. La col·lecció està oberta a noves incorporacions. La darrera ha sigut 'Els germans Gaüs o l'equilibri del Món', un autòmat d'última generació creat per Lluís Ribas, restaurador i conservador actual del museu. Aquesta peça va ser finalista a l'exposició universal d'Aichi, al Japó l'any 2005.

La Casa Sayrach, una obra de l'últim deixeble del mestre Antoni Gaudí

Foto: Ajuntament

L'EIXAMPLE/ Associem l'Eixample al Modernisme, però massa sovint el reduïm als grans edificis de sempre i deixem de banda que els carrers del districte són plens d'edificis valuosos i històrics. Avui en destaquem un d'aquests, la Casa Sayrach, a la Diagonal cantonada amb Enric Granados, que és, a més, un dels últims de la ciutat que podem considerar modernistes.

L'arquitecte que el va dissenyar va ser Manuel Sayrach i Carreras, un artista tan jove que ni tan sols va poder signar el projecte perquè només era un estudiant. Però n'era un de bo i, a més, un seguidor d'Antoni Gaudí, com es pot entreveure en algun dels detalls de l'edifici. De fet, la bellesa d'aquest edifici rau precisament en les formes orgàniques, un tret adoptat de l'univers gaudinià.

La coberta blanca de la Casa Sayrach sembla que es fongui sota l'escalfor del sol: les línies ondulants li confereixen un moviment continu i recorden també els recursos del mestre de Reus. La Casa Sayrach fa cantonada, i justament el vèrtex està rematat per una columna de tribunes semicircular acabada amb una torre. A la banda de la Diagonal hi ha l'entrada, sobre la qual es troba la tribuna, que dibuixa un arc parabòlic.

Tota la façana de l'edifici, de pedra llisa i sense ornamentació, recorda l'obra mestra de Gaudí, la Pedrera. Però el més sorprenent és el vestíbul, un escenari fantàstic on predominen les formes orgàniques i, sobretot, les línies d'inspiració anatòmica: al sostre, l'arc que dona pas a l'escala imita l'estructura òssia d'una columna vertebral.

Les Corts

Una plaça per esborrar el franquisme

Ningú diria que al punt de trobada entre les facultats de Química i Biologia, a l'avinguda Diagonal, hi havia un dels grans emblemes del franquisme a Barcelona, un 'Monumento a los caídos' que oferia una benvinguda del passat a tots els que entraven a la ciutat. Decidits a tancar una etapa, el monument es va enderrocar l'any 2005, i al seu lloc es va habilitar una plaça dedicada al jurista Ramon M. Roca Sastre, víctima de la repressió del règim, molt més apropiada per al punt de trobada d'estudiants que no pas el vell monument d'herència franquista.

EN HONOR AL JURISTA

En homenatge al jurista represaliat, la plaça s'ha convertit en un jardí ple d'arbres, d'espècies diverses, dels quals cal destacar-ne, al davant, cinc de fulla groga i, al darrere, quatre de fulla vermella, de les espècies del pollancre i el líquidàmbar. El conjunt s'ha completat amb una zona de pas pavimentada, on se situen els bancs i els fanals, i una altra zona de gespa.

D'aquesta manera, un espai que havia volgut homenatjar la repressió del franquisme ret homenatge actualment a un dels intel·lectuals més preeminents de l'advocacia catalana, tot un referent encara ara en dret hipotecari, que justament la va patir en primera persona.

Foto: Aj.

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

4 de octubre del 2023

Cinema | El tercer curt del veí Carlos Puig, a Filmin

Carlos Puig, veí de l'Eixample i director de cinema amb només un 10% de visió, continua avançant en la seva carrera com a cineasta. El seu tercer curtmetratge, *Un dia més*, s'ha inclòs al festival Transhumant i està disponible a Filmin fins al 21 d'octubre.

L'emblemàtic Milano Jazz Club abaixa la persiana

CULTURA ▶ La sala Milano Jazz Club, el popular local musical de la ronda de la Universitat, va oferir dijous passat, 28 de setembre, el seu últim concert. Després de setze anys en actiu, aquest establiment de la Dreta de l'Eixample es va acomiadar per sempre amb una doble actuació de Yaketí Yak. El tancament de la sala és una gran pèrdua per als músics i seguidors del jazz.

El motiu de la fi del Milano és que la propietat ha decidit vendre el local a una cadena de restaurants italians. La notícia es va conèixer a mitjans d'agost i automàticament va fer saltar les alarmes del teixit cultural i veïnal del barri i de la ciutat. En aquest context, el periodista Carlos Pérez Cruz va posar en marxa una recollida de firmes per evitar el tancament del club, situat al soterrani d'un Bracafé. En pocs dies, la iniciativa va superar les 2.400 signatures de veïns i mú-

Un concert a la icònica sala, el passat mes de febrer. Foto: Milano Jazz Club

sics disposats a lluitar fins al final per salvar el Milano.

Davant d'això, l'Ajuntament també va moure fitxa. En la Comissió de Drets Socials, Cultura i Esports del 19 de setembre, tots els grups municipals, excepte Vox, van votar a favor d'una proposta impulsada per Barcelona En Comú que instava el govern municipal a buscar una nova ubicació per a la sala. Tot

i aquest compromís adquirit pel consistori, la realitat actual del Milano és que ha hagut d'abandonar el seu local i que, almenys de moment, no té un altre lloc on reprendre l'activitat.

De fet, ahir mateix, els propietaris del Milano van explicar a *betevé* que tenen molt avançada la recerca d'un nou local al centre de la ciutat i que ben aviat faran pública la ubicació.

La Biblioteca Sofia Barat ha reobert les portes. Foto: Diputació de Barcelona

Reobre la Biblioteca Sofia Barat amb noves activitats

EQUIPAMENTS ▶ La Biblioteca Sofia Barat va obrir ahir les portes després d'uns mesos tancada per les obres de millora en el sistema de climatització.

NOU CICLE D'ACTIVITATS

Coincidint amb la reobertura, s'ha estrenat el mes de la gent gran amb el cicle *La teva memòria, la nostra*, un conjunt d'activitats gratuïtes adreçades als veïns i veïnes majors de 65 anys del barri.

Així, el programa se centra en la memòria de les persones grans de la Dreta de l'Eixample. Per a fer-ho, el cicle gira al voltant del llibre publicat el 1974 'La Dreta de l'Eixample: records d'un viure', de Salvador Miralda i Oliva, que recorda els costums al barri. El programa oferirà un itinerari literari, una xerrada sobre els mecanismes de la memòria, una visita a l'Arxiu Municipal i un taller d'escriptura.

Societat | La Sagrada Família ja la coronen quatre figures

La Basílica de la Sagrada Família ja llueix les quatre torres amb les figures que les coronen després que els treballs per col·locar-les acabessin la setmana passada. Així, la figura de l'àguila a la torre Evangelista Joan ha estat l'última a arribar.

Sagrada Família

15 anys fent cremar el barri

» Els Bestialots Espurnats han engegat una campanya per recollir diners per celebrar el 15è aniversari
» La colla de diables s'ha convertit en una entitat consolidada al barri i vol oferir "un correfoc com cal"

ENTITATS ▶ Els Bestialots Espurnats de la Sagrada Família, la colla de diables del barri, celebren aquest any el seu 15è aniversari. Una fita important que la colla vol celebrar "de manera especial". És per aquest motiu que els diables van engegar una campanya de recollida de diners a través de Verkami, una plataforma d'internet, amb l'objectiu "d'oferir al barri el correfoc que es mereix". Així, l'aniversari el celebraran el pròxim 21 d'octubre, en el marc de les Festes de Tardor del barri.

EL FINANÇAMENT

Però per què els Bestialots demanen ajuda econòmica al barri? El fet és que a Barcelona hi ha més de 40 colles de diables i això provoca que les subvencions que reben estiguin molt més repartides. "Com amb els aliments i molts productes, la pirotècnia també ha pujat de preu i és per

això que demanem l'ajuda dels veïns per celebrar com cal l'aniversari", explica la sots cap de la colla, Marta Pérez.

D'altra banda, la campanya de micromecenatge que han engegat permet oferir recompenses als donants a canvi de la seva donació, que en el seu cas són xapes de la colla, posar el nom del donant a una carretilla de pe-tards i, fins i tot, la samarreta dels Bestialots. "Marques un objectiu i si hi arribes o el superes et quedes els diners. I si no arribes a l'objectiu, la gent que ha donat recupera els diners", expliquen des de la colla. I és que l'objectiu, més enllà del factor econòmic, és el d'oferir un correfoc molt més espectacular al barri per celebrar els 15 anys.

UNA COLLA "CONSOLIDADA"

El 21 d'octubre serà una jornada especial que, a més del gran correfoc, que serà el plat fort del

Els Bestialots Espurnats estan recollint diners per celebrar el 15è aniversari com cal. Fotos: Bestialots Espurnats

dia, la colla també ha organitzat diferents activitats. Al matí es farà un taller divulgatiu sobre l'entitat per a joves i petits, i a la tarda es farà un taller infantil, que serà la prèvia del correfoc.

"Sempre fa il·lusió formar part d'una entitat que perdura", afirma Pérez, sobre l'aniversari

dels Bestialots. I és que després de la pandèmia, la sots cap de la colla explica que ho van passar malament, però ara els fa "molta il·lusió veure que la colla s'ha consolidat". "Som una colla intergeneracional de lideratge femení i volem arribar a més veïns i veïnes", afegeix Pérez. A més,

acaba dient que l'objectiu és "ser presents al barri, ampliar els membres i arribar als 25 anys".

Amb tot, la membre dels Bestialots no ha pogut desvelar què estan preparant per al correfoc, però sí que ha deixat caure que "hi haurà sorpreses a l'inici i al final del recorregut".

La plaça del Fort Pienc acollirà aquest divendres a la tarda l'acte de cloenda del 20è aniversari de l'illa d'equipaments del barri, que anirà a càrrec de l'artista Pep Callau i inclourà activitats familiars, un espectacle de circ i diversos parlaments.

Les 'heroïnes' del cinema

» L'Ateneu Fort Pienc engega el cicle 'Converses de cinema: Dones rebels' a càrrec d'Eduard de Vicente
 » Els participants veuran pel·lícules fetes per dones en països on els seus drets estan "sota mínims"

Anna Utiel
EL FORT PIENC

Si una dona decideix que vol ser directora de cinema a Catalunya, sap que haurà de travessar un camí difícil per fer-se un lloc en un món tradicionalment ocupat per homes (una realitat que ara està canviant, afortunadament). Però si una dona pren la mateixa decisió a països com el Iemen o l'Aràbia Saudita, sap que es jugarà la vida. I, tot i això, n'hi ha que s'hi atreueixen.

Aquestes cineastes valentes són les protagonistes del cicle *Converses de cinema: Dones rebels*, que va arrencar dilluns, 2 d'octubre, al Centre Cívic Ateneu Fort Pienc. El responsable d'impartir el taller, que s'allargarà fins al 6 de novembre, és el periodista cultural Eduard de Vicente, especialista en el setè art. Les sessions es fan els dilluns

a partir de les set del vespre i inclouen la projecció d'una pel·lícula en versió original subtitulada i un col·loqui posterior.

De Vicente no revela els títols escollits perquè vol que siguin "sorpresa", però avança que són obres d'una gran qualitat fetes per dones en països on els seus drets estan "sota mínims". En molts casos, afegeix, es tracta de pel·lícules que han estat prohibides en el país d'origen. Els participants del cicle, per tant, poden veure "films insòlits", que són difícils de trobar a casa nostra i que "reflecteixen situacions molt bèsties". Tanmateix, el periodista avisa que fins i tot hi ha moments en què els espectadors poden arribar a riure, ja que es generen escenes "absurdes" per la ignorància masculina.

REBEL·LAR-SE FENT CINEMA

El responsable del cicle té clar que les directors de cinema de les quals parla són "heroïnes". "Fan cinema contra totes les ad-

Es posen en valor les dones que fan cinema des de països on es vulnereu constantment els seus drets. Foto: Pexels

versitats i els impediments que tenen", destaca.

El que els mou és la necessitat de denunciar la situació que viuen les dones als seus països, de manera que són pel·lícules fetes sobretot per a l'exterior, per interpellar la resta del món. Un objectiu que a vegades aconseguie-

xen. "N'hi ha que tenen un gran prestigi fora, que són molt reconegudes", diu el periodista, exposant un fet que posa en un compromís les autoritats dels països d'origen de les autores. Tot i això, el més habitual és que la realitat a casa seva no canviï, i sovint les cineastes han de viure a l'estranger.

De Vicente, doncs, està saldant amb aquest cicle una part del deute que el món té amb aquestes dones, però també amb totes les cineastes en general. "Un dels canvis més importants que ha viscut el cinema en els últims anys ha estat l'aportació de les dones", sentència.

Economia de Proximitat
 l'economia dels barris

Resolubim el potencial econòmic del teu districte

Sarrià-Sant Gervasi
 4,95%

Gràcia
 8,32%

Les Corts
 10,15%

Santa-Margarida
 11,25%

Ciutat Vella
 12,35%

Eixample
 27,3%

Horta-Guinardó
 8,32%

Nou Barris
 10,15%

Sant Andreu
 11,25%

Sant Martí
 12,35%

Sabies que **l'Eixample** concentra el percentatge més alt d'activitat econòmica?

Descobreix el potencial econòmic del teu districte

La Casa
 dels Barris

espai línia

Exposició
 Economia de Proximitat,
 l'economia dels barris

Girona, 52
 Barcelona

Entrada lliure

9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
 9:00h a 14:00h els divendres

Cultura per a tots els districtes

» El Barcelona Districte Cultural torna un any més entre el 6 d'octubre i el 28 de desembre
 » El festival és una iniciativa de la Xarxa de Centres Cívics que busca enfortir la cultura de proximitat

FESTIVAL ▶ Torna un any més el Barcelona Districte Cultural (BDC), del 6 d'octubre al 28 de desembre, amb espectacles consagrats i emergents de teatre, circ, dansa, música i cinema familiar, seleccionats per una comissió formada per responsables dels centres cívics i per especialistes en les diverses arts presents al circuit. EL BDC és una iniciativa de la Xarxa de Centres Cívics de Barcelona que té com a objectiu enfortir la cultura de proximitat.

Per a aquesta edició, Barcelona Districte Cultural inclou 36 propostes culturals diferents que inclouen el circ, el teatre, la dansa, la música i el cinema infantil. A més, la catorzena edició incorpora dues sales noves: la Milaway, de l'Institut Milà i Fontanals, al districte de Ciutat Vella, i el Centre Cívic Bon Pastor, al districte de Sant Andreu.

En total hi ha previstes 228 funcions, amb projeccions especials per a les escoles i els instituts dels barris. A vegades, les funcions aniran acompanyades de col·loquis, xerrades, presentacions o activitats complementàries organitzades en paral·lel.

OFERTA TEATRAL

Un total de tretze propostes formen l'oferta teatral. Entre altres, els actors Ricard Farré i Arnau Puig presenten l'adaptació del clàssic de Santiago Rusiñol, *El bon policia*. Una altra parella d'actors, l'Oriol Genís i la Mont Plans, parlen i reflexionen sobre el seu ofici, el pas del temps i la vellesa a *Cadires*. Hi ha obres que proposen acostaments diferents i originals a temes d'actualitat: és el que fa l'actriu Mariona Esplugues a *Boja*, o el Col·lectiu #H2O, quan denuncia l'abús de poder i la manipulació en els càstings d'artistes i els processos de selecció a *Faking Audition*.

CIRC

El BDC inclou sis propostes de circ pensades per a totes les edats: des d'un espectacle de roda Cyr que visibilitza les identitats dissidents i el transfeminisme (*Circografia de una travesti*, de la Cia. Victoria Sickness) fins a l'humor de propostes com *Solo*, de la Cia. Roi Borrallas, o *Insomni*, de Dudu Arnalot. També hi ha espai per a espectacles participatius com *Espera*, de la

La música és una de les activitats protagonistes del Barcelona Districte Cultural. Foto: Ajuntament

Companyia de Circ eia, i per a propostes com la de Rauxa Cia, que submergeix els adults en la fantasia dels més petits (*La crisi de la imaginació*).

DANSA

Les propostes de dansa programades d'aquesta edició són vuit: a *A skin poem for a cosy house* (Los Escultores del Aire) es parla de la crisi i el dol d'una relació; *El Rumbòdrom* (Cia. Jose Manuel Álvarez) proposa ballar a ritme de rumba catalana; (*ÍOR*) + *Continuum* (Marc Fernández &

Julio León) s'aboca a l'hipnotisme d'un moviment perfecte, i *Silver Ballad* (Cia. LaSúbita) planteja un viatge poètic pels cossos de dones inspiradores.

MÚSICA EN DIRECTE

En aquesta ocasió BDC ofereix set propostes de música en directe, una oferta paritària en gènere i amb estils musicals ben diferents. Són propostes que van del maridatge del jazz amb els ritmes jamaicans dels Delicikites a la fusió i l'experimentació de flamenc i rock de Los Aurora,

que presenten el seu disc *La balsa de la medusa*.

ESPECTACLES FAMILIARS

Un altre objectiu és apropar el teatre i els espectacles al públic més jove, amb una oferta familiar que inclou el circ i l'humor de les companyies Dudu Arnalot (*Insomni*) i Rauxa Cia. (*La crisi de la imaginació*). També hi ha propostes teatrals com les que porten Samfaina de Colors (*Sense lluna*), Estefanía de Paz Asín (*La reina del Arga*) o Festuc Teatre (*Bunji, la petita coala*) a familiar.

Miles de niños y niñas viven atrapados en las luces rojas de la explotación sexual que sufren sus madres.

Las luces rojas también atrapan a los más pequeños.

#rompeconlatrata

AYÚDANOS A LUCHAR
CONTRA LA TRATA DE PERSONAS

SONRISAS
DE BOMBAY

HAZTE SOCIO/A
sonrisasdebombay.org

Futbol sala | El CFS Eixample visita l'AE Peña Esplugues

El conjunt eixamplenc visitarà el pròxim dissabte 7 d'octubre l'AE Peña Esplugues, en partit corresponent a la tercera jornada del grup 2 de Segona Divisió. El CFS Eixample hi arribarà després de la derrota per 1-2 contra l'FSF César Augusta del passat 30 de setembre.

L'art de Lourdes Mohedano

» L'exgimnasta rítmica és l'ambaixadora de l'International Women in Sports Congress, de la UFEC
 » "El tapís era màgic; allà desapareixien les inseguretats i m'hi sentia segura", confessa Mohedano

Toni Delgado
BARCELONA

"Mare meva, què faig aquí? Hauria d'haver triat una altra cosa! Ara em veurà tot el món... En dos minuts i escaig he de fer un bon exercici sense errades... Quina pressió!", pensava sempre abans de competir l'exgimnasta rítmica Lourdes Mohedano (Peñarroya-Pueblonuevo, Córdoba, 1995). "El tapís era màgic. Allà desapareixien les inseguretats i m'hi sentia segura", confessa després de la seva intervenció com a ambaixadora de la segona edició de l'International Women in Sports Congress, organitzat per la UFEC (Unió de Federacions Esportives de Catalunya) a Foment del Treball Nacional.

Mohedano encara és aquella nena moguda i empàtica que va néixer enamorada dels esports i que amb 3 anys va començar a fer ballet per decisió mèdica, per un problema als peus. El ballet, però, no li acabava de fer el pes i amb 5 anys es va iniciar a la gimnàstica rítmica al seu col·legi, l'Eduardo Lucena. Era tan activa que ho compaginava amb la natació o l'atletisme. "I també m'encantava jugar a futbol!", completa.

La seva tria entre tants esports va ser molt lògica. "Quan em posava a veure la tele, ja tenia la cama a l'orella, i a casa sempre estava fent salts tècnics de gimnàstica. Havia descobert quina era la meva passió i s'estava convertint en el meu estil de vida", reflexiona.

Un dia els Mohedano Sánchez de Mora van rebre una carta que li canviaria la vida a la petita de la família, ja una adolescent de 13 anys. "El pare, l'Antonio, em va anunciar que em volien per a l'equip júnior nacional, i vaig dir que hi anava a l'instant. Si et soc sincera, no sé què em va passar pel cap en aquell moment perquè soc una persona molt familiar... Potser no sabia a quina distància estava Madrid de Córdoba, però sí que continuaria amb la meva passió", comparteix l'entrevistada.

En aquelles maletes hi va reunir esforç, il·lusió, incertesa, innocència i, "per descomptat, molta passió, molt cor i molta paciència". S'emociona recordant els seus primers anys a la gimnàstica rítmica, un procés "llarg i lent", i li venen flaixos de la seva etapa al seu estimat Club Liceo Córdoba, les concentracions i els campionats andalusos i d'Espanya... Quan tenia 10 anys la federació espanyola ja es va començar a interessar per Mohedano: "Ens reunien a gimnastes de diferents comunitats autònomes per veure si podíem entrar en l'equip nacional i la porta d'accés era a júnior i amb 13 anys. Després ja passaves a sènior. Això sí, al final de cada any havies de renovar el contracte. Si no et volien, havies de tornar a casa".

LA FAMÍLIA

Ella mai va haver de fer les maletes definitivament ni mai ha deixat de sentir a prop la família, un suport constant perquè continués superant-se en un esport exigent on tot podia canviar o acabar-se d'un dia per l'altre. La seva

L'exgimnasta rítmica Lourdes Mohedano. Foto: Toni Delgado

segona família, l'esportiva, són les que han estat les seves companyes. A moltes les va conèixer a la residència Joaquim Blume de Madrid, adscrita al Centre d'Alt Rendiment (CAR) del Consejo Superior de Deportes (CSD). "Estàs acostumada a la teva gent i allà has de conviure i adaptar-te a persones desconegudes, i necessites un temps per fer-t'hi un lloc. Amb les companyes ho acabes compartint tot i també uns objectius esportius", comenta.

Va viure els seus primers Jocs Olímpics a Londres 2012 i, amb 17 anys, era l'esportista més jove de la delegació espanyola, i va ser quarta (diploma olímpic). "Quatre anys després, a Rio 2016, ja érem un equip amb molta més experiència i conscient de les nostres

opcions a medalla, i mossegar una plata va ser impressionant després d'un esforç col·lectiu tan extraordinari. És un dels meus millors records", confessa l'entrevistada, que ara com a entrenadora tracta de formar amb l'afecte amb què la van modelar les entrenadores: "Intento crear un ambient sa i les ensenyo des de la motivació i l'exigència".

Ha viscut el que les seves alumnes estan vivint. En el seu cas, la jornada era especialment esgotadora perquè va arribar a compaginar les 8 hores d'entrenament diàries amb el Cicle formatiu de Tècnic Superior en Animació i Activitats Físiques i Esportives, on havia de continuar fent exercici físic: natació, futbol, atletisme... "I havia d'estudiar i preparar

treballs, així que no parava en tot el dia i, malgrat acabar esgotada, cada cop era més forta mentalment i física", recorda.

Quan va retirar-se, va començar a interessar-se pel món de la interpretació, molt proper a la gimnàstica rítmica, que es mou a partir de la interpretació i l'expressió de la cara i el cos, i els moviments. Estudiar Art Dramàtic a l'Estudio Juan Codina li ha regalat coneixements per als seus primers passos en l'ofici i més eines com a entrenadora, ponent i presentadora, a més d'ajudar-la a perdre la por a exposar-se al públic, a qui es dirigeix amb desimboltura.

Abans de trepitjar el tapís, Mohedano obria molt els ulls. "Necessitava estar a gust amb l'entorn i evitar sorpreses, i sortia una mica abans que ens cridessin a competir. Quan lences els aparells, has de saber on estan els focus, i m'agradava conèixer l'escena i l'escenari. Després, l'ambient ja et regala el xut d'energia per competir millor", confessa.

No ha perdut la rutina. Mentre gairebé tothom està esmorzant i l'International Women in Sports Congress encara no ha començat, Mohedano examina l'escenari, els llums i els seients, parla amb Laura Aparicio, la presentadora de l'acte, i s'omple d'informació i emocions. "És cert! El primer que faig quan vaig a un lloc en què parlaré és observar-ho tot. Així després estaré tranquil·la i em sentiré com a casa. Mai deixes d'aplicar les ensenyances de l'esport", conclou, orgullosa i amb el seu to melós i poètic.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

No t'ho perdís

Foto: Pexels

Oktoberfest 2023

Barcelona viu durant aquests primers dies de tardor la desena edició del seu Oktoberfest particular. Programada del 4 al 15 d'octubre a la plaça Univers de la Fira de Barcelona de Montjuïc, la versió nostrada de la tradicional festa bavaresa ofereix litres i litres de cervesa i els àpats més característics de la gastronomia alemanya. Tal com expliquen des de l'organització, l'Oktoberfest Barcelona compta amb una carpa de més de 6.500 metres quadrats, amb decoració i ambientació tradicionals de Baviera i amb música en directe de grups bavaresos i diversos DJ.

Famosos

"Jo sempre treballo per al públic. Em sobta molt quan faig tan feliç tanta gent i resulta que els crítics mai els faig feliços". Així justificava Àngel Llàcer (Barcelona, 1974) a *El matí de Catalunya Ràdio* la seva polèmica decisió de no convidar els crítics teatrals al seu nou espectacle al Teatre Tívoli, el musical *The Producers*. Ho feia fa uns dies davant de diversos crítics al programa de Ricard Ustrell, sent perfectament conscient de la polseguera que havia aixecat el seu gest, fins al punt que una quarantena de crítics havien publicat un comunicat denunciant la situació. "No vull ser cornut i pagar el beure", afegia Llàcer a la ràdio pública, alhora que assenyalava que les crítiques que ha rebut al llarg de "tota" la seva carrera "sempre han sigut dolentes". Llàcer també va deixar clar que no ha "vetat" ningú: tothom pot veure el xou pagant entrada.

La fitxa

QUI ÉS?

ÀNGEL LLÀCER

ÉS FAMÓS PER...

Ser artista i un personatge mediàtic
És director de teatre, actor i presentador de televisió

QUÈ HA FET?

No convidar els crítics al seu nou espectacle
"No vull ser cornut i pagar el beure", s'ha justificat Llàcer

A LES XARXES...

Indignació entre els crítics
Fins i tot han fet un comunicat denunciant la situació

Llibres

L'any que vaig estimar Ava Gardner
Jordi Solé

Quan l'any 1990 el Pol Mas veu que l'Ava Gardner ha mort als seixanta-set anys, recorda que la va conèixer durant el rodatge de *Pandora y el holandés errante* a Tossa de Mar, a l'hotel familiar Àncora. Un rodatge inoblidable que va significar el seu pas de la infància a la joventut marcat per l'amor per l'actriu, que li durà tota la vida. Premi Prudenci Bertrana 2023.

Teatre

Alan
Mar Puig i Mateu Peramiquel

Alan és un musical inspirat en una història real, la d'Alan Montoliu, un noi trans que es va suïcidar la nit de Nadal del 2015. Setmanes abans, s'havia convertit en el segon menor trans de Catalunya que aconseguia el canvi de nom en el Registre Civil, però ni això ni el suport familiar van superar el mal causat per l'assetjament escolar. Al Teatre Condal de Barcelona.

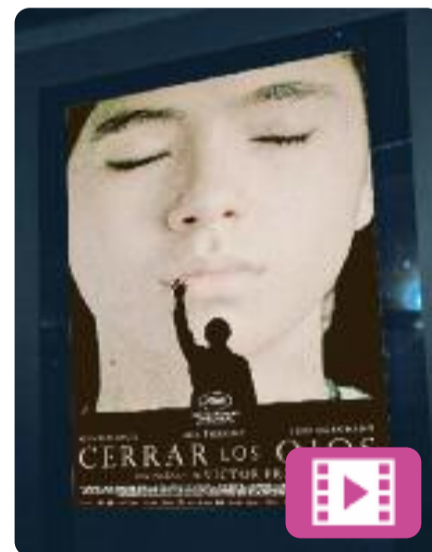
Música

Tot allò que no sap ningú
Maria Hein

Amb només vint anys, la mallorquina Maria Hein acaba de publicar el seu segon àlbum. Sota el títol *Tot allò que no sap ningú* (Hidden Track Records), ha aplegat tretze cançons en què s'ha atrevit amb un canvi d'estil, passant del folk que havia fet fins ara a sons més electrònics i experimentals. A més, hi ha inclòs col·laboracions amb Mushkaa, Rita Payés i Socunbohémio.

Pelis i sèries

Cerrar los ojos
Víctor Erice

Un famós actor espanyol, Julio Arenas, desapareix durant el rodatge d'una pel·lícula. Tot i que mai se'n troba el cadàver, la policia conclou que ha patit un accident a la vora del mar. Molts anys després, el misteri torna a l'actualitat arran d'un programa de televisió que pretén evocar la figura de l'actor, oferint en primícia imatges de les últimes escenes que va rodar.

ESTILS DE VIDA

La desigualtat de gènere causa morts

Foto: Freepik

PREVENCIÓ

Cada any moren 2,3 milions de dones al món a conseqüència del càncer, segons dades del Centre Internacional d'Investigacions sobre el Càncer. Ara, una anàlisi publicada a la revista científica *The Lancet* revela que prop d'un milió i mig d'aquestes dones podrien haver-se salvat gràcies a un diagnòstic precoç. I, a més, entorn de 800.000 morts s'haurien evitat si les dones afectades haguessin tingut accés a una millor atenció mèdica. La conclusió de l'informe és que la desigualtat de gènere té un efecte directe sobre la salut de les dones.

Per lluitar contra aquesta discriminació, la comissió que ha elaborat l'anàlisi, formada per acadèmics, sociòlegs, economistes, epidemiòlegs i especialistes en prevenció, reivindica un enfocament feminista del càncer que situï la malaltia com una qüestió prioritària en la salut de la dona.

La seva proposta fa èmfasi en la necessitat d'impulsar més polítiques de prevenció, però també d'informació perquè les dones siguin conscients dels factors de risc als quals estan exposades com a dones, principalment el tabac, l'alcohol, l'obesitat i les infeccions, les principals causes de càncer.

Les claus

FACTORS

Entorn d'un milió i mig de dones van morir el 2020 per culpa del tabac, l'alcohol, l'obesitat i les infeccions

CÀNCERS

Es parla molt de càncer de mama, però cada any moren prop de 160.000 dones menors de 70 anys de càncer colorrectal

PULMÓ

En les últimes dècades, als països rics les morts de dones per càncer de pulmó són superiors a les del càncer de mama

INDÚSTRIA

L'informe denuncia que la indústria del tabac i de l'alcohol dirigeix les seves campanyes comercials cap a les dones

Foto: Freepik

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

ÉS L'HORA DE TORNAR

MATRÍCULA
0€*

— NOMÉS ENS FALTES TU —

*Consulta condicions e recepció.

Bruc, 122 Barcelona · T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es
www.clubsaccura.es